

Article publicat a l'edició de Barcelona de "20 minutos" del dia 21 de setembre de 2004

Esport rosa

Competicions esportives de gais i lesbianes ?. Aquests dies n'ha parlat la premsa i algú ha preguntat si els homosexuals no van massa lluny, que ja tenen discoteques, revistes i fins i tot aviat es casaran, que si no s'automarginen?. Resulta que quan un col·lectiu surt de l'anonimat, la forma demagògica de rebutjar-lo es magnificar els avenços, dir que ho han invadit tot i que son una obscura mafia. A qualsevol equip d'esport de barriada o de institut qui sigui gai o lesbiana, o s'en amaga o serà objectiu de tota mena de bromes pesades, especialment als vestuaris i dutxes. Aquesta es la realitat. Per aquest motiu arreu del món hi ha associacions com les Panteres Grogues catalanes, que organitzen partits de fúbol entre homosexuals, oberts a tothom, simplement per a denunciar que l'esport es encara molt masclista i per a divertir-se, ja que la majoria no ho pot fer a l'equip del seu poble. Recordo que als vuitanta el jugador brasiler Cleo que anava a ser fitxat pel Barça es va quedar penjat, algú va dir que s'havia fet fotos per a una revista gai. Certament hem vist sortir de l'armari a tota mena de personalitats, el darrer ha estat Amenàbar, però cap medalla olímpica. Falta un gol rosa.

Jordi Petit, autor de "Vidas del arco iris" (Ed. De Bolsillo, Barcelona 2004)